

Jamsai



ทดลองอ่าน



การรักษา  
จำเนียรึก

เล่ม 1

ทดลองอ่าน

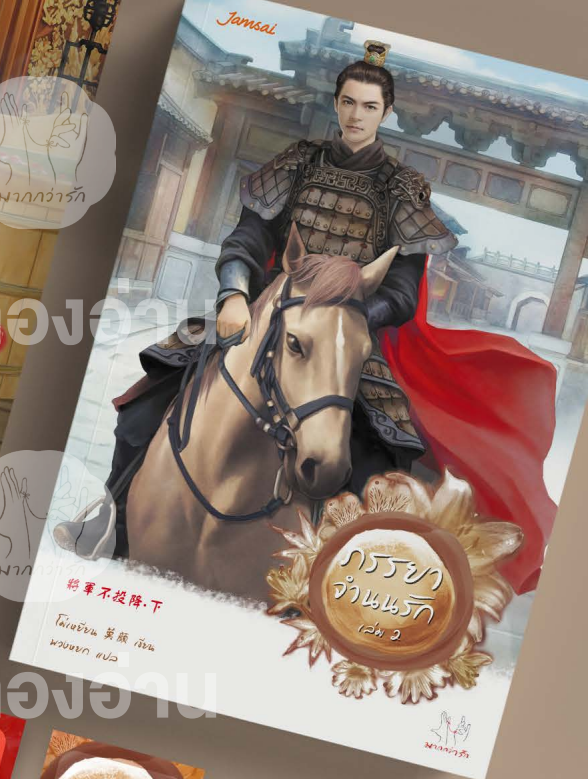
將軍不投降·上

โผ่เซี่ยน 英顔 เซี่ยน  
พวงนชก แปด





將軍不投降·上  
ไฉ่ซฺยฺเหวียน 英麗 麗  
หลิวชฺยฺเหวียน งาม



將軍不投降·下  
ไฉ่ซฺยฺเหวียน 英麗 麗  
หลิวชฺยฺเหวียน งาม



เจ็ดราตรี  
วัน 1



เจ็ดราตรี  
วัน 1



เจ็ดราตรี  
วัน 2



เจ็ดราตรี  
วัน 2



คือทุกสิ่งที่มีชื่อมันใจรักด้วยกัน

เขาจ้องมองนาง มือที่กำลังแกะสายเอี๊ยมหยุดชะงักกลางคัน คงเพราะนางนิ่งเกินไป นิ่งจนน่าประหลาด

"หากเจ้าไม่เต็มใจ ข้าก็ไม่บังคับ" เขาเอ่ยขึ้น

มาถึงตรงนี้ ไม่รู้ด้วยเหตุใดเขาถึงได้กลัวว่านางจะไม่สบอารมณ์ อาจเป็นเพราะเขาละอายแก่ใจกับเรื่องในอดีตและอยากชดเชยให้ ถึงได้ให้เกียรตินางและคิดว่าตนเองทำเช่นนี้จะทำให้นางดีใจ

มู่เซียงหนึ่งมองเขาแล้วค่อยๆ ลุกขึ้นมา นั่ง "ท่านแม่ทัพพูดจริงหรือ"

"แน่นอน ข้าพูดคำใดก็คำนั้น ต่อให้ม้าสีดัวมาจุดก็ไม่มีการกลับคำ" เสียงของเขาทุ้มพรัายังอุตุสำหรับไหลไปพูดถึงม้า เพราะหวังให้บรรยากาศหวานๆ ในห้องนอนจันทร์ดำเนินต่อไป

"เช่นนั้นก็ดี ข้าไม่เต็มใจ" นางกล่าวขึ้นเรียบๆ



# มากกว่ารัก ภรรยาจำนนรัก 1

ไม่เคยี่ยน เซียน พวพหยก แปลา

《將軍不投降 上》莫顏 (Mo Yan) 著

Copyright © 2014 Treetype Publishing Co., Ltd.

Thai translation copyright © 2018 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All Rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2320-4

ภาพประกอบ 陳俊宏

จัดพิมพ์โดย

## Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคาชุดละ 399 บาท (2 เล่มจบ)



Printed on Green Read Paper  
www.facebook.com/greenreadpaper

# คำนำ

หลังจากที่ช่วงนี้มีมากกว่ารักเล่มหนาและเป็นซีรีส์หลายเล่มจบกันมาอย่างต่อเนื่อง คราวนี้เรากลับมาพบกับมากกว่ารักเล่มบางสองเล่มจบที่นักอ่านหลายๆ ท่านคิดถึงกันบ้างนะคะ โดยเจ้าของผลงานที่ท่านถืออยู่ในมือนี้ก็ไม่ใช่ใครอื่นคะ เป็นนักเขียนที่นักอ่านมากกว่ารู้จักกันเป็นอย่างดี นั่นก็คือ 'ท่านโมเหียน' นั่นเอง และแน่นอนว่าแค่ชื่อก็กระตุ้นความน่าติดตามของเนื้อหาในเล่มได้แล้ว

'ภรรยาจ่านรัก' เป็นเรื่องราวของแม่ทัพหนุ่มที่จำต้องแต่งงานกับหญิงสาวที่ตนไม่ได้รักตามพระบัญชาของจักรพรรดิ มีหน้าซ้ำยังไม่อาจแต่งหญิงคนรักเข้ามาเป็นอนุได้อีกด้วย เขาจึงชิงชิง 'สูหยินท่านแม่ทัพ' ผู้ยิ่งนัก จนรับอนุเข้ามาถึงสี่คน หลังวันแต่งงาน นั่นทำให้สูหยินท่านแม่ทัพที่เป็นภรรยาเอกต้องอยู่อย่างทุกข์ระทมตรอมตรมใจมาร่วมหนึ่งปี ทว่าสวรรค์ก็ไม่ได้ใจร้ายกับนางถึงเพียงนั้น ในยามที่นางกำลังท้อใจและสิ้นหวังเต็มทน โชคชะตาของเขาและนางก็พลิกผันครั้งใหญ่ เมื่อถึงคราที่นางเป็นฝ่ายจะขอหย่า เหตุใดเขาถึงไม่ยอมหย่าให้นางนะ อีกทั้งไม่ว่าหลับตาหรือลืมตาก็ยังมีแต่ภาพนางเสียด้วย เมื่อเป็นเช่นนี้แล้วเรื่องราวจะดำเนินต่อไปอย่างไร นางจะขอหย่าและกลับไปใช้ชีวิตอิสระเฉกเช่นเดิมได้หรือไม่ ติดตามได้ในหน้าถัดไปเลยคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส



# แนะนำตัวละคร

- \* ฉู่ชิงหยาง แม่ทัพฤทธิ์จักรผู้ได้รับความไว้น้ำใจจากจักรพรรดิ รัชกาลปัจจุบันอย่างยิ่งยวด ทำทางดุคั่นหญิงผยอง มี ทักษะและชั้นเชิงการนำทัพอันเยี่ยมยุทธ์ ชื่อเสียง เลื่องลือทั่วแดน
- \* มู่เซียงหนิง ธิดาของมู่สูหยินกับนายผู้เฒ่าผู้ดำรงค์ตำแหน่งเสนาบดี กรมอาญาและเป็นขุนนางคนโปรดของจักรพรรดิ มี นิสัยห้าวหาญเยี่ยงบุรุษ แต่ก็เก่งกาจทั้งพิน หมากและ อักษรภาพเยี่ยงธิดาขุนนางคนอื่น ๆ เช่นกัน
- \* ตู้อวินซาน ธิดาผู้ช่วยเสนาบดีกรมพิธีการ เดิมรักชอบอยู่กับ ฉู่ชิงหยาง แต่เพราะอีกฝ่ายต้องแต่งงานอื่นเข้าเป็น สูหยินท่านแม่ทัพตามพระบัญชา นางจึงไม่ได้ครองคู่ กับเขา
- \* ฉาเอ๋อว์ สาวใช้คนสนิทของมู่เซียงหนิง ติดตามมู่เซียงหนิง มาตั้งแต่วัยเยาว์ ทั้งยังผูกพันและจงรักภักดีกับผู้เป็นนาย ยิ่ง ทำให้เชี่ยวชาญการต่อสู้ ซี่ม้าและห้าวหาญเยี่ยง บุรุษเช่นเดียวกัน
- \* สือซง คนสนิทของฉู่ชิงหยาง ท่านแม่ทัพฤทธิ์จักรมีคนสนิทที่ เก่งกาจอยู่สี่คน คือซงป้อจู่หลิว และซงกัคือเขา เป็น คนเดียวที่ยังไม่ได้แต่งงานและไม่มีหญิงใดในใจ ทว่า ชื่นชอบหญิงที่มีวรยุทธ์ยิ่ง

สำนักพิมพ์ใจ๋มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง  
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

[www.facebook.com/morethanlovebook](http://www.facebook.com/morethanlovebook)



# 7

มู่เซียงหิงยืนอยู่ตรงหน้าประตู เกิดหิมะเล็กละเอียดโปรยปราย  
ลงมาจากท้องฟ้า วันนี้เป็นวันสิ้นปีที่ผู้คนกินอาหารส่งท้ายปีเก่ากัน

โต๊ะกลมที่อยู่ข้างหลังนางเต็มไปด้วยอาหารเลิศรสนานาชนิด  
อาหารสิบกว่าอย่างนี้ล้วนเป็นอาหารที่ปรุงขึ้นมาอย่างประณีต ครบครัน  
ทั้งหน้าตาและกลิ่นหอมชวนกิน อีกทั้งยังเป็นของโปรดของชายผู้นั้น  
ทั้งสิ้น นอกจากนี้ยังมีสุราชั้นดีที่หมักบ่มมานานปี

ความหวังว่าเขาจะมานั้นมีไม่มาก แม้นางจะรู้ดี แต่ก็ยังอยาก  
ลองดูสักตั้ง

ถึงอย่างไรเสียนางก็เป็นภรรยาเอกของเขาไม่ใช่หรือ

แม้วันปกติเขาไม่เคยมาหา แต่วันพิเศษเช่นนี้เขาก็ควรมา ต่อให้  
เป็นการมาตามมารยาทก็ยังดี

อาหารอร่อยบนโต๊ะไม่เหลือควันร้อนๆ มานานแล้ว น้ำแกงที่ตุ๋นไว้

ก็เย็นชืดจนขึ้นไไข ทว่านางก็ยังคงยืนอยู่ตรงหน้าประตูมองความเงียบเหงา  
วังเวงของลานหน้าเรือนต่อไป บนพื้นหิมะไม่มีแม้แต่รอยเท้าสักรอย  
ให้เห็น

อากาศหนาวจัด แม้จะมีกระถางไฟวางตั้งอยู่ในห้องสี่ใบก็ไม่ช่วย  
ให้ใจนางอุ่นขึ้นมาได้เลย เพราะภายในใจก็มีหิมะตกเช่นกัน

"ฮูหยิน กับข้าวยืนหมดแล้ว ให้ไปอุ่นข้าอีกครั้งดีหรือไม่เจ้าคะ"  
ฉาเอ๋อร์สาวใช้ถามเบาๆ

ริมฝีปากของมู่เซียงหงิงหงายก้มมุดโค้งทว่าไร้รอยยิ้ม น้ำเสียงแผ่แผ่  
เยาะเย้ยตนเอง "อุ่นข้ามาตั้งหลายครั้งแล้วยังจะอุ่นอีกด้วยเหตุใดเล่า  
ไม่ต้อง เขาไม่มาหรอก"

แม่นมชุยเดินเข้ามาเก็ลือกล่อม "ฮูหยิน อายยืนหน้าประตูเลยเจ้าคะ  
เข้าไปข้างในดีกว่า ประเดี๋ยวจะหนาว"

"ไม่ ข้าอยากยืนตรงนี้ หากหัวใจหนาวเป็นน้ำแข็งจนด้านซาไปได้  
ก็คงดี แต่มีมันยังเจ็บ มันยังมีความรู้สึก แม่นม ข้าเจ็บปวดเหลือเกิน อยาก  
จะคว้านตรงนี้ทิ้งไปมันจะได้ไม่ต้องเจ็บปวดอีก" มู่เซียงหงิงกล่าวพร้อม  
กับชี้ไปที่อกด้านซ้ายของตนเอง

แม่นมชุยฟังแล้วอดทำตาแดงๆ ไม่ได้ ก่อนจะพูดเสียงเครือ "ฮูหยิน  
ปลงเสียเถิดเจ้าคะ บรูษามีหลายภรรยาเป็นเรื่องปกตินะเจ้าคะ"

ปานนี้ท่านแม่ทัพคงอยู่เรือนอนุคนใดคนหนึ่ง มู่เซียงหงิงไม่อยาก  
ให้คนไปสืบถาม เพราะรู้แล้วมีแต่จะอับอายและซ้ำใจเปล่าๆ

ฉาเอ๋อร์ยกน้ำชิ่งมาให้ "ฮูหยินดื่มน้ำชิ่งร้อนๆ เสียหนอยนะเจ้าคะ  
ร่างกายจะได้อุ่นขึ้น"

นางมองถ้วยน้ำขิงควันฉวยในมือสาวใช้ แล้วพูดอย่างเหม่อลอย "ฉาเออร์ น้ำขิงนี้ดื่มไปก็ไม่ช่วยให้หัวใจชุ่มชื้นมาได้หรอก ข้าอยากได้น้ำแกงยายเมิ่ง\* มากกว่า ดื่มแล้วจะได้ลิ้มชีวิตในชาติที่ผ่านามาไปเสีย"

"ฮูหยินอย่าพูดเหลวไหลสิเจ้าคะ" แม่นมชุยอุทานพลางกอดเจ้านายเอาไว้เพื่อให้ร่างกายของอีกฝ่ายอุ่นขึ้น

น้ำแกงยายเมิ่งมีแต่คนตายเท่านั้นถึงจะได้ดื่ม ฮูหยินกล่าวเช่นนั้นเท่ากับอยากตายชัดๆ นางฟังแล้วก็รู้สึกหวั่นใจ ทั้งยังปวดใจเหลือเกิน

ฉาเออร์ก็ยื่นร้องไห้เสียวๆ อยู่อีกทาง

ฮูหยินรักท่านแม่ทัพมากเท่าไร นางและแม่นมชุยประจักษ์ด้วยตามาโดยตลอด พวกนางทั้งสองติดตามฮูหยินออกเรือนมาด้วย คุณหนูผู้ร่าเริงเปิดเผยในอดีตหายไปทีใดเสียแล้วเล่า พวกนางคิดถึงคุณหนูผู้ไม่กลัวฟ้าไม่กลัวดิน และไม่กลัวผีสังเทวดาผู้นั้นเหลือเกิน

ความรักเป็นได้ทั้งการหลุดพ้นและมีดแหลมที่คร่าชีวิต ดูอย่างฮูหยินที่ถูกปีศาจแห่งความรักเข้าสิงนี้ก็ได้ นางถูกทารุณทางจิตใจเสียจนไม่เหลือแล้ว

พวกนางอยากเห็นฮูหยินเป็นคุณหนูผู้มีนิสัยโง่เงาดิบห้ามเหมือนชายหนุ่มผู้นั้น มากกว่าจะเป็นหญิงสาวผู้เปราะบางระทมทุกข์อย่างไรในตอนนี

"ฉาเออร์ แม่นม เพื่อเขาแล้ว ข้าสู้สุดส่าห์ไปหาข่าวสำคัญมา

\* น้ำแกงยายเมิ่ง มีตำนานเล่าว่าหญิงแซ่เมิ่งในสมัยฮั่นตะวันตกคนหนึ่งเป็นผู้ถือศีลกินเจ สวดมนต์และครองพรหมจรรย์จนสิ้นอายุขัย ทั้งยังคงเตือนให้ผู้คนอย่าได้ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต เมื่อตายไปสวรรค์จึงแต่งตั้งให้เป็นเทพประจำอยู่ในยมโลกคอยควบคุมให้วิญญาณที่จะไปเกิดใหม่ดื่มน้ำปล้ำความทรงจำในภพเดิม หากวิญญาณดวงใดไม่ยอมดื่มก็จะถูกยวบาสบังคับจับกรอกโดยไม่ละเว้น จึงเรียกน้ำขิงนั้นว่าน้ำแกงยายเมิ่ง

ให้อย่างไม่กลัวอันตราย ข้ายากบอกเขาด้วยตนเอง ยากเห็นเขาทำหน้าชาบั้ง แต่เขาไม่ยอมมาหาข้าด้วยซ้ำ..."

"ฮูฮินพูดว่าอะไรนะเจ้าคะ" เจ้านายพืมพำกับตนเอง ฉาเออร์จึงไต่ยีนไม่ขัด

ทันใดนั้นมู่เซียงหิงก็ผลักแมนมชุย แล้ววิ่งออกไปบนพื้นหิมะ

"ฮูฮิน...เดี๋ยวตัวเปียก อย่าทำเช่นนี้เจ้าคะ ฉาเออร์ เร็วเข้า รีบไปเอาร่มกับเตาคุ่นมือมา!"

แมนมชุยวิ่งตามไปโดยไม่รอช้า หิมะโปรยปรายลงมาบนร่างจนเสื้อผ้าเปียกชื้น เวลานี้ฮูฮินร่างกายอ่อนแอไม่เหมือนเมื่อก่อน ประเดี๋ยวได้ล้มป่วยเป็นแน่

มู่เซียงหิงเหมือนไม่ได้ยินเสียงเรียกของทั้งสอง ยังคงวิ่งต่อไปเรื่อยๆ เหมือนถูกผีสิง อากาศหนาวเย็นเช่นนี้ละดีแล้ว และจะดียิ่งกว่าหากทำให้หัวใจของนางกลายเป็นน้ำแข็ง ไม่ต้องรู้สึกรู้สึา เมื่อหมดความรู้สึกก็จะไม่เจ็บปวด

การรักใคร่รักคนแต่ไม่สมปรารถนาช่างขมขื่นเหลือเกิน นางไม่อยากเป็นเช่นนี้ นางอยากหลุดพ้น...

น้ำตาแข็งเป็นคราบอยู่บนใบหน้า ร่างกายชาจนไม่รับรู้ถึงลมหนาวที่บาดเข้ามาถึงกระดูก นางอธิษฐานขอให้สวรรค์นี้ภังการตนเอง ไม่ว่าจะด้วยวิธีใดก็ตามได้โปรดทำให้นางลืมเขา ได้โปรดลบบุรุษผู้นั้นไปจากใจนาง นางจะได้เป็นอิสระเสียที

"ฮูฮิน กลับเข้าไปดีกว่าเจ้าคะ" แมนมชุยสังหรณ์ใจไม่ดี ฮูฮินมีท่าทางราวกับวิญญาณจะหลุดลอยออกจากร่าง เห็นแล้วพรั่นใจอย่าง

บอกไม่ถูก

แต่หมู่เซียงหนิงเหมือนไม่ได้ยิน และไม่สนใจว่าหญิงสูงวัยจะพยายาม  
ดิ่งตนกลับไป

ทันใดนั้นคล้ายกับว่าสวรรค์ตอบสนองของความปรารถนาในใจนาง  
ลมพายุลูกหนึ่งถึงได้พัดกระโชกเข้าไปใส่นางทรงตัวยืนไม่อยู่ ร่างกาย  
เสี้ยมคุดล้มลง หัวกระแทกถูกของแข็งบางอย่างจนสลบไป

"ฮูหยิน! ฮูหยินเจ้าคะ!"

สติของหมู่เซียงหนิงค่อยๆ พรวาเลือน หากหลับไม่ตื่นไปทั้งอย่างนี้  
ได้จะดีสักเพียงใดกันนะ การปลดปล่อยเช่นนี้ล่ะคือการหลุดพ้นที่นาง  
ปรารถนา

เสียงหวีดร้องของแม่่มชุยกับฉาเอ๋อรั้งห่างออกไปเรื่อยๆ สติของ  
นางจมสู่ความมืดมิดในที่สุด...

หมู่เซียงหนิงลืมตาตื่นขึ้นมาอีกคราด้วยดวงตาขยาดแววเลือนลอย แต่  
เพียงครู่เดียวก็กลับคืนสู่ความกระจ่างใสเหมือนเก่า ในความกระจ่างใส  
นั้นยังมีเซาวนั้ปัญญาแฝงอยู่ด้วย

นางเหลือบมองไปข้างบนเห็นเพดานเตียงที่ไม่เคยเห็น พูทที่ไม่เคยนอน  
กลิ้งในห้องที่ไม่เคยคุ่น หญิงสาวผู้มีประสาทสัมผัสจับไวเกร็งตัวด้วย  
ความระแวงทันที แต่ก็ไม่ได้ตื่นตระหนกกลนลานมากนัก

ที่นี่ที่ใดกัน

แล้วเข้ามาอยู่ที่นี้ได้อย่างไร

ในห้องไม่มีใครเลยสักคน นางลุกขึ้นมานั่งบนพูกนอนอย่างคล่องแคล่ว

เนตรงามกว่าดมอกรอบตัวด้วยความระมัดระวังโดยไม่ปล่อยให้ร้ายละเอียด  
โตเด็ดขาด แน่نونว่านางยังไม่ลื้มจะตรวจดูว่าตนมีบาดแผลตรงที่ใด  
หรือไม่

มีแผลอยู่บริเวณหัว?!

นางลูบหน้าผาก บนนั้นพันผ้าเอาไว้และมีความรู้สึกเจ็บนิดๆ ซึ่งไม่ใช่  
เรื่องใหญ่ หากเมื่อพยายามทบทวนว่าเกิดอะไรขึ้นกลับพบว่าจำไม่ได้

หญิงสาวลุกจากเตียงไปที่หน้าคั่นช่องสัมฤทธิ์ แล้วก็อดขมวดคิ้ว  
ไม่ได้เมื่อเห็นภาพสะท้อนของตนเองบนนั้น

อะไรกัน! หญิงสาวในนั้นคือข้าอย่างนั้นหรือ

เหตุใดถึงได้มีสารรูปเช่นนี้เล่า!

ใบหน้าผอมตอปลงมาก สีหน้าย่ำแย่ขาวซีดราวกับป่วยชมานานปี  
ทั้งยังดูซีโรคออ่อนแอ เหตุใดนางถึงได้กลายเป็นเช่นนี้ไปได้

พอนางขมวดคิ้ว คนในกระจกก็ขมวดคิ้วตาม ท่าทางน่าสงสาร  
เช่นนั้นทำให้นางสะท้อนอย่างห้ามไม่อยู่ นางแทบจำตนเองในกระจก  
ไม่ได้แล้ว ชูบเชียวหน้าเวทนาการวกับหญิงอมทุกข์จากที่ใด เห็นแล้วชวน  
รังเกียจนัก แม้แต่ตัวนางเองก็ยังรับสารรูปเช่นนี้ไม่ได้

หรือว่าข้าจะถูกพิษ!

หญิงสาวสะดุ้งเฮือกอยู่ในใจแล้วรีบทดลองเดินลมปราณ พบว่า  
เลือดลมไหลเวียนดี ร่างกายเป็นปกติปลอดภัย ไม่มีสัญญาณบ่งบอกว่า  
ถูกพิษ

หัวใจของมู่เซียงหิงเต็มไปด้วยคำถาม ทว่าเสียงที่ตั้งขึ้นข้างหลัง  
ทำให้นางระงับความรู้สึกไว้ ก่อนจะหันขวับไปมอง

คนสามคนยืนอยู่ตรงหน้าประตู มีหนึ่งชายสองหญิง แต่สายตาของนางตริ่งอยู่ที่บุรุษผู้นั้นเป็นอันดับแรก ไม่ใช่เพราะเขามาโบหน้าสง่างาม แต่การฝึกฝนตนมานานปีทำให้นางพุ่งความสนใจไปหาสิ่งที่ดูอันตรายและน่าสงสัยที่สุดก่อน

บุรุษแปลกหน้าผู้นั้นกำลังจ้องมองนางอย่างเย็นชา

ชิงชัง... นั่นคือความรู้สึกแรกที่นางสัมผัสได้จากสีหน้าของอีกฝ่าย

บุรุษผู้นั้นชิงชังนางมาก แต่นางไม่รู้ว่าตนไปทำอะไรให้เขาตั้งแต่เมื่อไร

แม้จะนึกสงสัยอยู่ในใจ ทว่านางก็รู้จักแม่นมชุยกับฉาเอ๋อร์ที่ยืนอยู่ข้างหลังเขาดี คนหนึ่งเป็นสาวใช้ประจำตัวนาง ส่วนอีกคนเป็นแม่นม

"ฮูหยิน ในที่สุดก็ฟื้นแล้ว!"

ฉาเอ๋อร์วางยาไว้บนโต๊ะ แล้วรีบเดินเข้ามาประจบนางซ้ายขวา พร้อมกับแม่นม

หญิงสูงวัยยกมือลูบฝ่าพื้นแผลบนหน้าผากของนางแผ่วเบา "ฮูหยิน ยังเจ็บอยู่หรือไม่เจ้าคะ"

มู่เซียงหญิงมองพวกนางสลับกันไปมาด้วยความฉงน "แม่นม ฉาเอ๋อร์ เหตุใดถึงเรียกข้าว่าฮูหยินเล่า"

ทั้งคู่พากันตกตะลึงพรึงเพริด "ฮูหยินเป็นอะไรไปเจ้าคะ อย่างบอกนะว่าล้มไปทีเดียวจะลืมทุกอย่างไปหมดแล้ว"

"พวกเจ้าต่างหากเล่าที่ลืม ข้าเป็นสตรีที่ยังไม่ได้ออกเรือนจะเรียกขานข้าว่าฮูหยินได้อย่างไร"

ได้ยินนางถามเช่นนั้นสีหน้าของฉาเอ๋อร์กับแม่นมชุยก็เปลี่ยนไปทันที

ทั้งสองประคองสูญหินีให้เดินไปอีกทางพลางกระซิบกระซาบ

"สูญหินีพูดจาเลอะเลือนอะไรอยู่เจ้าคะ ท่านออกเรือนนานแล้ว  
พวกบ่าวถึงได้เรียกท่านว่าสูญหินีอย่างไรเล่า" ฉาเอ๋อรับบอกเบาๆ

มู่เซียงหึงผงะไปอีกครั้ง แต่ความเยือกเย็นมีสติคือข้อดีของนาง  
เสมอมาจึงถามกลับไปขึ้นๆ "ข้าแต่งงานแล้ว?"

"เจ้าคะ" สาวใช้พยักหน้า

"ถ้าเช่นนั้นแต่งงานกับใครกัน"

"สูญหินีเป็นอะไรไปเจ้าคะ บุรุษที่ท่านแต่งงานด้วยยืนอยู่ตรงนั้น  
อย่างไรเล่า" แม่มนมชุยลอบหันสายตาไปอีกทางเพื่อบอกเป็นนัย

มู่เซียงหึงมองตามสายตาแม่มนมไปพบบุรุษที่กำลังจ้องมองนาง  
อย่างเย็นชา แล้วขมวดคิ้วมุ่นทันที

"อย่าล้อเล่นสิ ข้าแต่งงานตั้งแต่เมื่อไร"

คำถามของนางทำให้แม่มนมชุยกับฉาเอ๋อริ้สุดหัวใจเอือม พิโรธร่วมกัน  
นั่นก็มีเรียกเสียงหัวเราะเหยียดๆ ดังมาจากชายหนุ่ม

เสียงแค้นหัวเราะขื่นจุมุกทำให้มู่เซียงหึงหรือตามองเขาอย่างน่ากลัว  
"หัวเราะด้วยเหตุใดกัน สารรูปอย่างเจ้าเนี่ย มีแต่ผีเท่านั้นที่จะแต่งงาน  
ด้วย!"

ชายผู้นั้นชะงักไปก่อนที่จะสองตาจะเป็นประกายวาวโรจน์ แม่มนมชุย  
กับฉาเอ๋อริ้รีบคุกเข่าลงกับพื้นด้วยความตื่นกลัว

"ท่านแม่ทัพโปรดอย่าได้โมโห คงเพราะสูญหินีล้มหัวกระแทก ถึงได้  
พูดจาเลอะเลือนเช่นนี้เจ้าคะ" หญิงสูงวัยขอขมาเขา

ที่ว่าฉาเอ๋อริ้ที่อยู่ข้างๆ กลับมองมู่เซียงหึงตาเป็นประกายแล้วถาม



ขึ้นว่า "สูหยินจำท่านแม่ทัพไม่ได้หรือเจ้าคะ"

"ก็ต้องจำไม่ได้อยู่แล้วสิ อีกอย่างนี่คือที่ใดกัน แล้วเข้ามาอยู่ในนี้ได้ยังไง"

ฉาเอ๋อร์ฟังแล้วอุกคิบบางสิ่งบางอย่างขึ้นจึงลงถามหยั่งเชิง "สูหยินยังจำเรื่องที่พวกเราไปท่องเที่ยวแม่น้ำเซียงเจียงกันได้หรือไม่"

"เหตุใดจะจำไม่ได้ เดือนห้าปีที่แล้วอย่างไรล่ะ"

สาวใช้ลูกพรอดขึ้นด้วยความยินดี แล้วดึงมือมู่เซียงหนึ่งมากุมอย่างตื้นตัน

"คุณหนู ความทรงจำของท่านกลับมาแล้ว!" ฉาเอ๋อร์ตื่นตื่นเสีจจนหลุดปากเรียก 'คุณหนู' อย่างที่ชินปากในอดีต

มู่เซียงหนึ่งมองสาวใช้ประจำตัวราวกับเห็นผี "ความทรงจำกลับมาแล้ว? เจ้าพูดอะไรของเจ้า"

"เดิมทีคุณหนูจำเรื่องที่ไปท่องเที่ยวแม่น้ำเซียงเจียงไม่ได้ แต่ตอนนี้จำได้แล้ว แม่ผมชวย ความทรงจำของคุณหนูกลับมาแล้วจริงๆ!"

การท่องเที่ยวแม่น้ำเซียงเจียงเกิดขึ้นก่อนที่คุณหนูจะสูญเสียความทรงจำ ตอนแรกจำไม่ได้ ตอนนี้นำจำได้ ถ้าไม่ใช่ความทรงจำหวนกลับมายังเป็นอะไรได้อีกเล่า

ความกังวลของแม่ผมชวยเปลี่ยนเป็นความยินดีเช่นกัน "ประเสริฐเหลือเกิน! สูหยิน ในที่สุดท่านก็นึกออกเสียที่..." ทันใดนั้นนางก็คิดได้รอยยิ้มเลือนหายกลายเป็นถามอย่างหวาดๆ "สูหยิน หรือว่าท่านจะจำท่านแม่ทัพไม่ได้"

คนสนิททั้งสองจ้องมองมู่เซียงหนึ่งเหม็ง พวกนางเคยได้ยินมาว่า

คนที่ความจำเสื่อมนั้น เมื่อความทรงจำกลับมาแล้วอาจลืมเรื่องทุกอย่างที่เกิดขึ้นระหว่างสูญเสียความทรงจำ หรือว่าสูญหีนจะเป็นเช่นนั้น

หญิงสาวมองแม่่มชุยกับฉาเออร์ก่อน จากนั้นก็มองไปทางบุรุษที่ยืนอยู่ตรงหน้าประตู

นางรู้ในสัจคนสนิทสองคนนี้ดีว่าไม่ใช่คนที่จะเอาเรื่องเช่นนี้มาพูดส่งเดช อีกทั้งท่าทางกระวนกระวายของพวกนางก็ไม่ใช่การเสแสร้งก่อนหน้าี่จะต้องเกิดเรื่องที่น่าไม่รู้ขึ้นเป็นแน่

นางกวาดตามองชายผู้นั้นตั้งแต่หัวจรดเท้า ก่อนจะมองไล่ตั้งแต่เท้าขึ้นไปจรดหัวอีกหนึ่งตลบ

เขาเป็นบุรุษหน้าตางามคมคาย ใบหน้าเย็นชาราวกับรูปสลักจมูกโด่งเป็นสันตรงบ่งบอกว่าเป็นคนตรงไปตรงมา ดวงตาอินทรีเป็นประกายคมกล้ำราวกับจะดูวิญญาณเข้าไปยามที่มองใคร

แต่ยืนตัวตรงตระหง่านเป็นต้นสนอยู่ตรงนั้นก็แผ่พลังกดดันคนอื่นดูแข็งแกร่งห้าวหาญผิดกับความสุภาพนุ่มนวลของบุรุษทางใต้

และคงเพราะสายตาทิมองเขาคงโฝงผางและบังอาจเกินไปดูชิงหยางถึงได้ขมวดคิ้ว

สตรีผู้นี้อ่อนแอและซี้ชลาด ปกติทำได้แค่มองเขาอย่างน่าสงสาร ไม่มีทางมองเขาอย่างเปิดเผยเช่นนี้

เขาจะไปที่เพียงครู่เดียวก็กลับมาเยือกเย็นอีกครั้ง ความชิงชังในใจทำให้เขามองข้ามไปว่านางทำตัวต่างจากปกติ แม้จะได้ยินบทสนทนาของสตรีสามคนในห้อง เขาก็มองแค่ว่านางคงสรรหาวิธีการมาเรียกร้องความสนใจจากเขาอีกแล้ว

นางไม่เปื้อ แต่เขาเปื้อเต็มทน

"เท่าที่ข้าเห็น คุณหนูของเจาก็แข็งแรงดีนี้ ไม่เห็นจะบาดเจ็บตรงที่ใด"

น้ำเสียงเช่นนี้...เหตุใดฟังแล้วเหมือนเหน็บแนมกันเลยนะ!

มูเซียงหิงได้ตอบด้วยการทำหน้ารังเกียจ แล้วหันไปเอาเรื่องกับฉาเอ๋อร์และแม่่มชุย "พวกเจ้าหลอกข้า บารุขที่พูดจาร้ายกาจเช่นนี้ ข้าจะแต่งงานด้วยได้อย่างไร"

วาจาเหิมเกริมเช่นนี้ไม่เพียงแต่แม่่มชุยกับฉาเอ๋อร์ที่ฟังแล้วอ้าปากค้าง แม้แต่คูซิงหยางยังชะงักแล้วหน้าบึ้งตันควัน

"เจ้าว่าอย่างไรนะ"

"ข้าก็พูดว่าใครมาเห็นข้ามีผ้าพันแผลอยู่บนหัวกับสีหน้าของข้าในตอนนี้ก็ต้อรู้ทั้งนั้นว่าข้าบาดเจ็บ อีกทั้งยังอ่อนแอมาก ข้าไม่เชื่อหรอกว่าท่านมองไม่ออก ข้ายังไม่ทันได้ดูถูกว่าท่านตาไม่ดี ท่านก็รังเกียจข้าก่อนเสียแล้ว ข้ามีความแค้นกับท่านหรือ"

นางถามอย่างเป็นเหตุเป็นผล แต่เขาฟังแล้วเหมือนการท้าทาย

"เจ้ากล้าพูดจากับข้าเช่นนี้หรือ" นี่คือน้ำคำเตือนอย่างชัดเจน

"ข้าพูดความจริงนี้" นางตอบโดยไม่สะทกสะท้าน แล้วยกมือขึ้นกอดดอกอย่างเป็นธรรมชาติ นี่เป็นท่าประจำตัวของนาง แต่นางไม่รู้เลยว่าระหว่างสูญเสียความทรงจำนั้น ตนไม่เคยแสดงกิริยาเช่นนี้เลยสักครั้ง

คูซิงหยางโมโหและประหลาดใจไปพร้อมกัน เพราะหญิงสาวที่อยู่ตรงหน้าผิดปกติกินไป

ไม่ว่าจะกิริยาท่าทาง น้ำเสียง หรือสีหน้า ทั้งที่เป็นคนเดียวกันแท้ๆ

เหตุใดเหมือนเปลี่ยนไปเป็นคนละคนได้ เขาเลยต้องพิจารณานางใหม่ หรือว่าความทรงจำของนางจะกลับมาแล้วและลืมเขาไปจริงๆ

ก่อนจะแต่งงานเข้าสกุล แม้จะเคยได้ยินว่านางได้รับบาดเจ็บจากความจำเสื่อม แต่เพราะไม่ชอบนาง เขาก็ไม่เคยใส่ใจเรื่องใดๆ ที่เกี่ยวกับนางเลย

แม่นมชุยรีบไถ่เกี้ยวสถานการณื "ฮูหยิน อย่าพูดเหลวไหลสิ เจ้าคะ ท่านแม่ทัพเป็นสามีท่านนะเจ้าคะ"

"ข้าแต่งงานกับเขาดังแต่เมื่อไร ไม่ยกจำได้แม้แต่ชนิดเดียว"

"ฮูหยิน ท่านแต่งงานกับท่านแม่ทัพเมื่อหนึ่งปีก่อนเจ้าคะ" ฉาเอ๋อรั อธิบายให้ฟัง

"หนึ่งปีก่อน?!" มู่เซียงหญิงอุทาน "นี่ข้าความจำเสื่อมมาหนึ่งปีแล้วหรือ"

สาวใช้ประจำตัวเล่าต้นสายปลายเหตุให้นางฟังอย่างรวดเร็วว่า ระหว่างที่มู่เซียงหญิงสูญเสียความทรงจำ บิดามารดานางให้นางแต่งงานแห่งนี้แล้วกลายเป็นฮูหยินท่านแม่ทัพ

บุรุษท่าทางดุตันหยิ่งผยองผู้นี้คืออู๋ซิงหยาง แม่ทัพฤทธิ์ขจรผู้ได้รับความไว้นับถือจากจักรพรรดิรัชกาลปัจจุบันอย่างยิ่งยวด มีชั้นเชิงการนำทัพอันเยี่ยมยุทธ์ ชื่อเสียงเลื่องลือทั่วแดน

คนผู้นี้คือสามีนาง

ได้ฟังฉาเอ๋อรัเล่าอย่างรวบรัด มู่เซียงหญิงรู้สึกเหมือนฟ้าผ่าเบรียง โดยไม่มีเมฆฝน นี่ท่านพ่อท่านแม่ช่วยโอกาสที่นางความจำเสื่อมขายนางทิ้งอย่างนั้นหรือ!

ความจริงที่นางยังไม่รู้ก็คือนี่ไม่ใช่ความคิดของบุพการี แต่เป็นเพราะนางยื่นกรานเอง

ก่อนที่นางจะเกิดรักแรกพบเมื่อได้เจอคู่ซิงหยาง หัวเด็ดตีนขาดอย่างไรนางก็ไม่ยอมออกเรือน คิดเพียงอยากออกไปเดินทางท่องเที่ยวให้ทั่วทุกภพ ทำเอาบิดาไม่โชนแทบกระอักเลือด

ทว่าเมื่อนางตกหลุมรักคู่ซิงหยางจนถึงขั้นลั่นสาบานว่าหากไม่ใช่เขาจะไม่แต่งงานด้วย ท่านผู้เฒ่าผู้ดำรงค์ตำแหน่งเสนาบดีกรมอาญาและเป็นขุนนางคนโปรดของจักรพรรดิก็รีบพลุของสมรสพระราชทานแล้ว 'ชาย' นางออกไปอย่างยินดีปรีดา

ความตกตะลึงของมู่เซียงหิงในเวลานี้ไม่สามารถใช้ถ้อยคำใดมาบรรยายได้เลย นางกลายเป็นภรรยาของเขาไปแล้ว นี่เป็นความจริงไม่ใช่เรื่องโกหก นางไม่ได้กำลังฝันอยู่...

ระหว่างที่มู่เซียงหิงยังมัวแต่ตะลึงงันไม่ได้สติ แม่่มชุยก็รีบขอขมาคู่ซิงหยาง

"ท่านแม่ทัพ ความทรงจำของฮูหยินเพิ่งกลับมาเลยพูดจาไม่ระวังขอท่านแม่ทัพโปรดอภัยให้ฮูหยินด้วยเถิดเจ้าคะ"

แม่ทัพหนุ่มมองหญิงสูงวัย จากนั้นก็เหลือบตามองไปทางมู่เซียงหิง เห็นนางเหมือนจะหน้าซีดยิ่งกว่าเก่าก็ไม่สนใจแต่อย่างใด เขารู้ตั้งแต่แต่งงานกันแล้วว่านางความจำเสื่อม ตอนนี้อะไรก็กลับมาแล้วอย่างไรเล่า ไซ้จะเปลี่ยนแปลงอะไรได้ นางยังคงเป็นนางไม่มีสิ่งใดแตกต่าง

"ดูแลคุณหนูของพวกเจ้าให้ดี"

น้ำเสีียงของคู่ซิงหยางเย็นซาอย่างยิ่ง "ไม่มีความอบอุ่นหรือการ

ปลอบโยนอยู่เลยแม้แต่น้อย กลับห่างเหินห่างเมินราวกับไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับตน พอพูดจบเขาก็หมუნตัวเดินจากไปทันที

ฉาเออร์กับแม่นมซุยเห็นท่านแม่ทัพยั้งยืนซาใส่สูหยินเหมือนเดิม ก็ต่างผิดหวังกันยกใหญ่

สูหยินสะดุดล้ม พวกนางพยายามแทบตายกว่าจะขอร้องให้ท่านแม่ทัพมาเยี่ยมอีกฝ่ายได้ ตอนแรกหวังจะให้เขานึกสงสารภรรยาบ้าง แต่ใครจะรู้ว่าความทรงจำของสูหยินจะกลับฟื้นคืนมาในเวลานี้ แล้วพูดจาโง่เงาทำให้สามีไม่ชอบหน้ายิ่งกว่าเดิม

พอชายหนุ่มไปแล้ว ทั้งคู่ก็หันไปมองมู่เซียงหนิง พบว่าเจ้านายยังคงตะลึงไม่หายก็ถอนหายใจออกมาพร้อมกัน

"สูหยิน ท่านกินยาเถิดเจ้าคะ"

มู่เซียงหนิงได้สติกลับมา มือหนึ่งคว้าคอเสื้อฉาเออร์อีกมือจับแขนแม่นมซุย แล้วค้นเสียงถามตลอดไร้ฟัน...

"ปกติข้าก็ดีกับพวกเจ้า ต่อให้ข้าความจำเสื่อม แต่พวกเจ้าความจำยังดี แล้วเหตุใดถึงไม่ห้ามปรามท่านพ่อท่านแม่ไม่ให้ทำเรื่องเลอะเลือนเช่นนี้"

ฉาเออร์ทำคอหดลิ้นจุกปาก คอเสื้อที่ถูกดึงแทบจะรัดคองางตายอยู่แล้ว นางรีบวิ่งคอเสื้อลงมาแล้วสูดหายใจพลาบเอ๋ยถาม "สูหยิน อย่าบอกนะว่าท่านลืมไปหมดแล้ว"

"ถามบ้าๆ หากข้าจำได้จะต้องถามพวกเจ้าหรือ"

ฉาเออร์เหมือนนี่อะไรขึ้นมาได้จึงถอนหายใจยาวเหยียด ก่อนจะให้ความกระจ่างที่ลึกลับ

"ก็ตอนนั้นท่านทั้งร้องให้ทั้งอาละวาดจะแขวนคอตาย ร่ำร้องจะแต่งงานกับท่านแม่ทัพให้ได้อย่างไรเล่าเจ้าคะ"

ไม่ผิดจากที่คิด คำพูดของฉาเอ๋อร์ทำให้มู่เซียงหนึ่งนั่งตะลึงไป ก่อนจะหันไปมองแม่มนมชุยอย่างไม่อยากเชื่อ

แม่มนมสูงวัยพยักหน้าให้ จากนั้นทั้งคู่ก็เล่าความเป็นมาของเรื่องราวโดยละเอียด เมื่อฟังแล้วนางก็รู้สึกตกใจอย่างมากทีเดียว...

ที่แท้หลังจากความจำเสื่อม นางกับมารดาเคยนั่งรถม้าไปจตุตฐาสักการะอารามเหยียนหลิง ฆากลับได้เจอแม่ทัพฤทธิ์ขจรขี่ม้ากลับเข้าเมืองหลวงโดยบังเอิญ ตอนนั้นมีแผงขายของยกแผงหลบไม่ทันหูดหวิดจะถูกชนเต็มที ทันใดนั้นแม่ทัพฤทธิ์ขจรก็บังคับม้าให้ทะยานตัวลี้วข้ามแผงนั้นไป

ความงามสง่าเมื่ออยู่บนหลังอาชาและชั้นเชิงบังคับม้าอันเลิศล้ำของเขาในตอนนั้นทำให้ใจนางเต้นระส่ำกลับไปแล้วไม่เป็นอันกินอันนอน ซ้ำยังทะเลาะกับมารดาว่าจะแต่งงานกับแม่ทัพฤทธิ์ขจรให้จงได้

เมื่อมารดานำความไปบอกบิดา บิดาก็ไปทูลขอร้องจักรพรรดิในวันรุ่งขึ้น ปรากฏว่าจักรพรรดิพระราชทานสมรสมาให้นางได้เป็นสุหยิน ท่านแม่ทัพสนใจ

มู่เซียงหนึ่งไม่คิดเลยว่าตนเองจะหน้าด้านร่ำร้องอยากแต่งงานกับฉูชิงหยาง เท่าที่ฟังฉาเอ๋อร์กับแม่มนมชุยเล่า นางทำตัวเหมือนหลงไหลในความรูปร่างของเขา จะแต่งงานกับเขาเท่านั้น รักเขาเสียจนไม่เหลือศักดิ์ศรีใดๆ ทั้งสิ้น ฉูชิงหยางแค่ขมวดคิ้วนิดเดียว นางก็ระวังจนตัวเกร็ง หากเขาบอกให้ไปซ่าย นางไม่มีวันกล้าไปขอ

พูดง่าย ๆ คือสำหรับนางแล้ว ดูซึ่งหยางคือฟ้า คือดิน คือทุกสิ่งทุกอย่างของนาง

"...เรื่องทั้งหมดก็เป็นเช่นนั้นละเจ้าคะ" คนสนิททั้งสองผายมือออกเมื่อเล่าจบ

ยิ่งพวกนางเล่านานเท่าไร มู่เซียงหนึ่งก็อ้าปากค้างนานเท่านั้น นางรู้สึกเหมือนกำลังฟังเรื่องราวของคนอื่น แทบไม่กล้าเชื่อเลยว่าหญิงที่คลั่งไคล้ความองอาจดังมาผู้นั้นคือตัวนางเอง นางอยากยกมือขึ้นνωดข่มขี้ด้วยซ้ำ และในความเป็นจริงนางก็ทำเช่นนั้นไปเรียบร้อยแล้ว

"หัวข้าจะต้องถูกระทบกระเทือนจนสมองเพี้ยนไปแล้วแน่ๆ ถึงได้กลายเป็นเช่นนั้น" นางแก้ต่างให้ตนเอง

ฉาเอ๋อร์พยักหน้า "บ่าวเองก็คิดเช่นนั้นเจ้าคะ สุนัขหินจะต้องได้รับผลกระทบจากการความจำเสื่อม สมองเลยผิดเพี้ยนไป"

มู่เซียงหนึ่งปลื้มกอะไรขึ้นมาได้เลยรีบถามต่อ

"คนแซ่ฉู่่นั้นไม่ดีกับข้าใช่หรือไม่ ไม่อย่างนั้นข้าจะชูปผมถึงเพียงนี้ได้อย่างไร" นางไม่ใช่คนโง่ แค่เห็นสายตาท่าที่ชายหนุ่มมองมาเมื่อครู่ก็รู้ชัดแล้วว่าเขากำลังคิดนาง

ฉาเอ๋อร์มองสุนัขหินด้วยท่าทางลังเล มู่เซียงหนึ่งจึงหันไปสั่งแม่นมชุยแทน

"แม่นมว่ามาซิ อย่าปิดบังข้า พวกเจ้าก็รู้ว่าสิ่งที่ข้าเกลียดที่สุดคือการทำอะไรอ้อมค้อม อีกอย่างข้าไม่ได้อ่อนแอถึงเพียงนั้น ไม่ว่าแต่ก่อนข้าจะเป็นอย่างไร ตอนนี้ความทรงจำของข้าก็กลับมาแล้ว พวกเจ้าน่าจะรู้ว่าคุณหนูของพวกเจ้ามีนิสัยแท้จริงเช่นไร"



หญิงสูงวัยตอบ "เมื่อเป็นเช่นนี้ บ่าวก็จะเรียนตามจริง..."

เมื่อได้แม่มนมชุยอธิบาย มู่เซียงหนิงจึงได้เข้าใจว่าเพราะเหตุใด  
คูซิงหยางถึงได้พูดจาร้ายกาจกับนาง

ที่แท้คูซิงหยางทำสัญญาปากเปล่ากับตู่อวิ้นซาน ธิดาผู้ช่วยเสนาบดี  
กรมพิธีการไว้นานแล้ว เพียงแต่ยังไม่ทันได้สู่ขอก็ถูกสมรสพระราชทาน  
จับพรากจากกันเสียก่อน

หลังจากแต่งงานกับนางได้เพียงหนึ่งวัน วันรุ่งขึ้นแม่ทัพพุทธธิษัชรก็  
แต่งอนุเข้าจวนทันทีเพื่อเป็นการตบหน้านางต่อหน้าธารกำนัล ตอนที่  
รู้ว่าเขาแต่งอนุเข้าจวน นางร้องไห้ฟูมฟายอยากฆ่าตัวตายทำให้กลายเป็น  
เป็นเรื่องราวใหญ่โตจนผู้คนรู้จักกันทั่ว

บุรุษจะมีอนุ แม้แต่จักรพรรดิก็มายุ่งด้วยไม่ได้ ไม่ว่าจะอย่างไรเขาก็  
ให้ตำแหน่งภรรยาเอกแก่นาง จะแต่งอนุสี่คนเข้าจวนก็ถูกต้องตามจารีต  
ประเพณี ไม่ถือว่าทำเกินไป

หลังได้รับฟังเรื่องราวทุกอย่าง มู่เซียงหนิงก็หุบปากที่อ้าค้างแล้ว  
ยกมืออุดกระบอกตา

"ฟัง... เข้าฟังแล้ว..."

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)



ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160623204.html>